

Två av Jason Stanleys argument mot kontextualism

Elias Assarsson*

Handledare: Martin Jönsson

Examensarbete

FTEK01: Teoretisk filosofi, kandidatkurs

Filosofiska institutionen, Lunds universitet

28 januari 2011

*fte08eas@student.lu.se

Innehåll

Inledning	2
1 Kontextualism	3
Dretske	3
DeRose	4
2 Stanleys kritik	8
Jämförelse med okontroversiellt graderbara ord	8
Fall	16
DeRoses svar	19
Praktiskt och teoretiskt intresse	21
3 Harmans kontextualism	24
Stanleys svar	27
4 Slutsatser	28
Förkortningar	29
Referenser	29

Inledning

VILLKOREN FÖR PROPOSITIONELL KUNSKAP, dvs. villkoren för att någon ska veta *att* något är fallet (t.ex. att det regnar), har intresserat människor i alla tider. Traditionellt sett så här propositionell kunskap analyserats i termer av rättfärdigade sanna trosföreställningar.¹ Om kraven på villkoren alltid är höga så är det svårt att förklara hur vi kan veta någonting alls, men samtidigt påstår vi att vi vet saker i vår vardag. Kunskapsteoretisk kontextualism hävdar att kraven på kunskap varierar med kontexter,² t.ex. för att veta att jag är förkyld när jag talar med mina vänner räcker det med att jag vet att jag är snorig men om jag talar med en läkare måste jag veta att jag har en infektion i de övre luftvägarna som orsakats av ett förkylningsvirus. Det finns flera olika kontextualistiska teorier. Jag kommer att fokusera på den Keith DeRose presenterar i ”Contextualism” (CED).

I denna uppsatsen diskuterar jag två argument mot kontextualism som Jason Stanley tar upp i *Knowledge and Practical Interests* (K&PI). Det ena argumentet går ut på att kontextualism inte kan förklara att kunskap är kontextberoende genom att säga att ’vet’ är graderbart därför att ’vet’ inte fungerar som okontroversiellt graderbara ord. Det andra argumentet bygger på några fall som Stanley menar att kontextualism inte kan förklara därför att kunskap beror på praktiska intressen, dvs. intressen som beror på nytta och skada för en persons handlingar, t.ex. intressen om att inte utsätta sig för risk (Stanley 2007a, s. 168).³

Jag inleder diskussionen med avsnitt 1 som innehåller en beskrivning av kontextualism: vad den utvecklats ur och en genomgång av DeRoses version. I avsnitt 2 tar jag upp Stanleys kritik mot kontextualism: först hans jämförelse

¹Hädanefter kommer jag att med ’kunskap’ mena ’propositionell kunskap’ så länge jag inte säger annorlunda. Dessutom har jag valt att använda den otydliga benämningen ’trosföreställning’ framför ’övertygelse’ för att den senare kan associeras med visshet.

²Jag antar samma mening för ’kunskapsteori’ och ’epistemologi’ och deras böjningar. Dessutom kommer jag hädanefter att med ’kontextualism’ mena ’kunskapsteoretisk kontextualism’.

³Relationen mellan intresse och risk, oavsett om det gäller teoretisk eller praktisk, förstår jag som att risker är hot mot eller hinder för intressen. Så för intresset *i* är alla hot mot och hinder för att *i* uppfylls risker för *i*. Att agera praktiskt eller teoretiskt rationellt förstår jag som att agera för att *i* ska uppfyllas.

För att ringa in mitt ämne kan det vara meningsfullt att avgränsa det från andra diskussioner. Kaplan (1985, s. 356, 362) argumenterar för att vi inte har användning av en kunskapsanalys därför att ingen agent kan skilja på kunskap och rättfärdigade trosföreställningar – ingen kan skilja på om de verkligen har kunskap, sanna rättfärdigade trosföreställningar, eller endast rättfärdigade trosföreställningar. Att han talar om vad vi har användning för kan låta som vad jag benämnt som ’praktiskt intresse’ men om vi har användning av en kunskapsanalys är *inte* vad jag ska diskutera.

mellan 'vet' och okontroversiellt graderbara ord, som jag kritiserar, och sedan hans fall, för vilka jag försöker formulera en kontextualism som inte drabbas. I avsnitt 3 diskuterar jag Gilbert Harmans kritik av Stanley samt Stanleys svar på kritiken. Jag avslutar diskussionen i avsnitt 4 med mina slutsatser. Sist i uppsatsen listar jag förkortningar och referenser.

1 Kontextualism

Dretske

Kontextualism kan ses som en utveckling av Fred Dretskes teori om kunskap. Syftet med Dretskes teori är att förklara varför kunskap inte är logiskt sluten.⁴ En konsekvens, och fördel, med teorin är att om kunskap inte är logiskt sluten så hindras en viss sorts skeptiska argument (Dretske 1970, s. 1011). Logisk slutenhet för kunskap är att om ett subjekt S vet en proposition p , och S deducerar q från p , så vet S också q . Skeptiska argument är argument som, om de håller, leder till kunskapsteoretisk skepticism, dvs. att kunskap inte är möjlig. Den sorts skeptiska argument som Dretske syftar på har följande form:

- (SA) (1) Om jag vet p så vet jag att jag inte är en handlös hjärna i en näringslösning.⁵
(2) Jag vet inte att jag inte är en handlös hjärna i en näringslösning.
-
- \therefore (3) Jag vet inte p .

Här kan p vara vilken empiriskt proposition, dvs. en proposition som handlar om sinneserfarenhet, som helst, t.ex. "Jag har händer" eller "Det dånar från motorvägen". Så argumentet säger att vi inte kan ha empirisk kunskap, dvs. kunskap som bygger på sinneserfarenhet. För att argumentet ska gå igenom måste (SA1) vara sann och (SA1) är ett exempel på logisk slutenhet för kunskap därför att om jag vet p , t.ex. att jag har händer, så kan jag från p deducera propositionen "Jag är inte en handlös hjärna i en näringslösning" som jag, om kunskap är logiskt sluten, också vet.

Dretskes teori som syftar till att förklara varför argument som (SA) inte håller kan formuleras på följande sätt:

- (RA) För att veta p vid en tidpunkt t så måste jag kunna utesluta relevanta alternativ till p vid t (Dretske 1970, s. 1022).

⁴Logisk slutenhet för kunskap som i "epistemic closure".

⁵En hjärna i en näringslösning vars sinneserfarenheter är simulerade av en dator. Exemplet är från Putnam (1981, s. 5–6).

För att veta att jag ser en zebra på ett zoo behöver jag inte kunna utesluta att det är en skickligt målad åsna (om det inte är ett relevant alternativ). Men för att veta att djuret inte är en skickligt målad åsna måste jag kunna utesluta att det är en skickligt målad åsna (om det är ett relevant alternativ), t.ex. därför att jag inte skulle kunna se skillnad på en zebra och en skickligt målad åsna (Dretske 1970, s. 1015–1016). Jag behöver bara utesluta relevanta alternativ och inte alla logiska alternativ. Detta betyder att Dretske kan avfärda logisk slutenhet för kunskap.⁶ För zebraexemplet betyder det att om jag vet propositionen ”Jag ser en zebra” och från den deducerar att ”Det jag ser är inte en skickligt målad åsna” så är det *inte* nödvändigt att jag vet den senare propositionen. Så enligt (RA) håller inte (SA) därför att kunskap inte är logiskt sluten och det beror på att (SA1) är falsk. Om det inte är ett relevant alternativ så måste jag inte kunna utesluta att jag är en handlös hjärna i en näringslösning för att veta *p*.

Men vad är ett relevant alternativ? Varför är alternativet att det jag ser är en skickligt målad åsna irrelevant för att veta att jag ser en zebra vid mitt besök på zooet? Dretske (1970, s. 1021) skriver att ett relevant alternativ är ett alternativ som skulle kunna vara fallet under rådande omständigheter om det alternativ som är fallet inte varit fallet. Men han påpekar (i fotnot 6 på samma sida) att han är medveten om att det inte är en speciellt upplysande förklaring och att han är osäker på hur han ska förbättra den.⁷

DeRose

Kontextualism kan både förklara vad som gör ett alternativ relevant och ge logiskt sluten kunskap. Jag börjar med att förklara det förra. DeRose (CED, § 5) skriver att den populäraste förklaringen av vad som gör ett alternativ

⁶”I part with him [the skeptic] because I reject the principle he uses in reaching this conclusion—the principle that if you do not know that *Q* is true, when it is known that *P* entails *Q*, then you do not know that *P* is true.” (Dretske 1970, s. 1016).

⁷Att förklaringen brister får han kritik för av Stine (1976, s. 252) och Stanley (K&PI, s. 18–19). Stanley nämner två ytterligare problem med (RA): det är inte klart vad det är att utesluta ett alternativ, och teorin ger inte logiskt sluten kunskap för enkla premisser. Stanley menar att det senare är allvarligast och det beror på två saker. För det första att (RA) verkar tillåta yttranden som ”John vet att han har händer, men han vet inte att han inte är en handlös hjärna i en näringslösning” och sådana yttrande är olämpliga enligt Stanleys intuitioner. För det andra tror Stanley att (SA1) är sann, så därför tycker han att det är problematiskt att avfärda logisk slutenhet för kunskap (K&PI, s. 18–19). Men om (SA1) och (SA2) är sanna, så verkar det som att slutsatsen (SA3) följer. Jag ska inte gå in på argument mot (SA2) i denna uppsatsen. I vilket fall som helst kan inget empiriskt argument, dvs. argument som handlar om sinneserfarenhet, vederlägga (SA2) därför att det inte är uteslutet att de är illusioner, dvs. att de är simulerade av en dator e.dyl.

relevant för (RA) är att det är konversationell kontext och det är så Stine, som DeRose (CED, § 7) citerar, förklarar det:

It is an essential characteristic of our concept of knowledge that tighter criteria are appropriate in different contexts.^[...] It is one thing in a street encounter, another in a classroom, another in a law court – and who is to say it cannot be another in a philosophical discussion? And this is directly mirrored by the fact we have different standards for judging that there is some reason to think an alternative is true, i.e., relevant. (Stine 1976, s. 254).

En konversationell kontext förstår jag som en situation där en konversation hålles och vad som gör alternativ relevanta i en konversationell kontext förstår jag som deltagarnas intentioner och föreställningar. Men även sådant som inte direkt förstås som konversationer är konversationella kontexter i den mening som är av betydelse för kontekstualism, t.ex. den relation som uppstår mellan en läsare och en författare.⁸

Enligt DeRose är kontekstualism att

truth-conditions of knowledge ascribing and knowledge denying sentences [...] vary in certain ways according to the context in which they are uttered [...] In some contexts, "S knows that P" requires for its truth that S have a true belief that P and also be in a *very* [DeRoses emfas] strong epistemic position with respect to P, while in other contexts, the very same sentence may require for its truth, in addition to S's having a true belief that P, only that S meet some lower epistemic standards. Thus, the contextualist will allow that one speaker can truthfully say "S knows that P," while another speaker, in a different context where higher standards are in place, can truthfully say "S doesn't know that P," though both speakers are talking about the same S and the same P at the same time. (CED, § 1).

Jag tolkar DeRoses kontekstualism som:

(KO) Sanningsvillkoren för kunskapstillskrivningar varierar med kontexter genom kontexters kunskapsteoretiska standard.

Sanningsvillkor är de villkor som måste uppfyllas för att en proposition ska vara sann, t.ex. är propositionen "Det regnar" sann om och endast om det regnar. Termen 'kunskapstillskrivningar' kräver också en förklaring. Att

⁸Hädanefter kommer jag att med 'kontext' mena 'konversationell kontext'.

tillskriva någon kunskap är att säga att de vet något, t.ex. om jag yttrar "Elsa vet att solen skiner" så tillskriver jag Elsa kunskap om att solen skiner. Men jag skulle också kunna yttra "Elsa vet inte att solen skiner", då förnekar jag att Elsa har kunskap om att solen skiner. En kunskaps tillskrivning är alltså en proposition om att någon vet något. Men om (KO) ska fungera i enlighet med DeRose i citatet ovan så inkluderar 'kunskaps tillskrivningar' även propositioner om att någon inte vet något, propositioner som förnekar att någon vet något. Om jag yttrar "Elsa vet att solen skiner" så tillskriver jag Elsa kunskap, men om jag yttrar "Jag vet att solen skiner" så tillskriver jag mig själv kunskap. Alltså behöver inte den som tillskriver kunskap, tillskrivaren, vara samma person som den som tillskrivs kunskap, subjektet. Detsamma gäller för förnekande av kunskap: den som förnekar att någon har kunskap behöver inte vara samma person som den vars kunskap förnekas, subjektet.

För att förstå (KO) är det viktigt förstå skillnaden på (KO) och mer anspråkslösa påståenden om kontextberoende och även att förstå vems kontexter (KO) handlar om. Det senare återkommer jag till nedan (s. 7). Det förra ska jag försöka förklara genom skillnaden på (KO) och ordinärt kontextberoende hos språkliga uttryck. Ordinärt kontextberoende hos språkliga uttryck är att ords referens beror på kontexten de yttras i, t.ex. att 'nu' refererar till olika tidpunkter när det yttras vid olika tidpunkter och att 'jag' refererar till olika personer när det yttras av olika personer.⁹ Anta att någon yttrar

(1) Jag tror att det var en sådan fiol Frank spelade på igår.

Här är exempel på kontextberoende delar i (1) givet att yttrandet uttrycker en sann proposition: 'Jag' genom att referera till person som är identisk med den som yttrar (1), alltså talaren, 'tror' genom att referera till en trosföreställning talaren har vid tidpunkten för yttrandet av (1), 'igår' genom att referera till dagen innan (1) yttras och 'en sådan fiol' genom att referera till en för tillfället utpekad eller omtalad fiol. Om vi förändrar tempus för (1) genom att byta ut 'tror' mot 'trodde' så får vi ett uttryck i preteritum istället för i presens

(1') Jag trodde att det var en sådan fiol Frank spelade på igår.

där 'trodde' är kontextberoende genom att referera till ett tidsintervall innan (1') yttras då talaren hade trosföreställningen i fråga. Genom att ords referenser varierar med kontexter så varierar också sanningsvillkoren för de uttryck orden ingår i med kontexter.

⁹Lewis (1979, s. 348-355) listar olika slags uttryck vars referenser varierar med kontexter, t.ex: beskrivningar ("den hästen"), referenspunkter ("hitåt"), egenskaper ("ljust"), modaliteter (t.ex. att någon säger att det bara finns två möjligheter när det finns fler logiska möjligheter).

Enligt (KO) så varierar sanningsvillkoren för kunskaptillskrivningar på ett sätt *utöver* det som exemplifieras av (1) och (1'). För att förklara detta ska jag jämföra (KO) med en tes som säger tvärt emot. *Invariantism* är en tes som säger att sanningsvillkoren för kunskaptillskrivningar *inte* varierar med kontexter (CED, § 1).¹⁰ Så enligt invariantism är kunskaptillskrivningar inte kontextberoende på det speciella sätt som (KO) beskriver, men kunskaptillskrivningar kan fortfarande vara kontextberoende i ordinär bemärkelse. Låt oss jämföra hur (KO) och invariantism förklarar yttranden av uttrycket

(2) Jag vet att Frank spelar fiol.

Enligt både (KO) och invariantism varierar sanningsvillkoren för yttranden av (2) med kontexter, t.ex. genom att yttranden av (2) måste referera till talarens kunskap vid tidpunkten för yttrandet för att vara sanna. Men enligt (KO), och inte enligt invariantism, varierar sanningsvillkoren för yttranden av (2) med kontexter på ett sätt utöver det. Nämligen genom att talaren måste uppfylla kontextens kunskapsteoretiska standard för att tillskrivningen av kunskapen att "Frank spelar fiol" ska vara sann.

Här är ett exempel på hur (KO) kan förklara yttranden av (2). Anta att (2) yttras av mig i en kontext med låga krav på kunskap. Då kan det räcka med att jag promenerat i ett kvarter där det sägs att någon som kallas Frank bor och att jag då har hört gnisslande ljud som jag har identifierat som ljud från en fiol för att mitt yttrande ska vara sant. Anta att jag istället yttrar (2) i en kontext med högre krav på kunskap. Då kanske jag måste ha sett och hört Frank spela fiol vid flera tillfällen, kunna identifiera Frank och kunna skilja fioler från andra stråkinstrument för att mitt yttrande ska vara sant. Notera att (KO) inte säger något om vilken slags kunskapsteoretisk standard som det är frågan om. Det är i sin ordning. (KO) kan kombineras med vilken tes om kunskapens struktur eller rättfärdigande som helst; med både fundamentism och koherentism, och med både internalism och externalism (CED, § 3).

Hur förklarar invariantism yttranden av (2)? Jo, den kunskapsteoretiska standard som måste uppfyllas för att yttranden av (2) ska vara sanna är *samma* i *alla* kontexter. Däremot kan vad som är lämpligt att yttra variera mellan kontexter.

DeRose skiljer på subjekt- och tillskrivartyper av (KO). Skillnaden på dem kan exemplifieras med ett uttryck där den som tillskriver kunskap inte är samma person som den som tillskrivs kunskap. Vi kan skriva om (2) för att få ett sådant uttryck:

(2') Lisa vet att Frank spelar fiol.

¹⁰Enligt DeRose (CED, § 1) är termen 'invariantism' myntad av Unger (2002, s. 9).

Anta att Helen yttrar (2') och att Helen är i en kontext med höga krav på kunskap men att Lisa är i en kontext med låga krav på kunskap. Om det är subjektets kontext, Lisas, som avgör sanningsvillkoren för kunskapsställskrivningar så är kraven på Lisas kunskap låga. Men om det är kunskapsställskrivarens kontext, Helens, som avgör sanningsvillkoren för kunskapsställskrivningar så är kraven på Lisas kunskap höga. Den form som DeRose antar för (KO) är att det är kunskapsställskrivarens kontext som avgör sanningsvillkoren för kunskapsställskrivningar (CED, § 4).

Nu kan jag förklara hur (KO) kan tillåta logiskt sluten kunskap och samtidigt undvika skepticism. Logiskt sluten kunskap är möjlig inom kontexter. Om jag i en vardaglig kontext yttrar "Jag vet att jag har händer" så är det ett uttryck för en sann proposition därför att i kontexten ingår antagandet att jag inte är en handlös hjärna i en näringslösning – kontextens kunskapsteoretiska standard är inte så hög att jag behöver kunna utesluta möjligheten att jag är en hjärna i en näringslösning.¹¹ Men skepticism är inte möjlig att undvika i alla kontexter, t.ex. går argumentet (SA) igenom i skeptiska kontexter (CED, § 6). Så (KO) förklarar *både* vår intuition om att skepticism är falsk och vår intuition om att skepticism är sann (Cohen 1999, s. 65; Brady och Pritchard 2005, s. 163).¹²

Jag bör nämna något om vad som talar för (KO). DeRose (2005, s. 173, 191) menar att (KO) får stöd av våra intuitioner och av vanligt språkbruk, och att det senare är det bästa beviset för (KO). DeRose menar alltså att våra intuitioner om 'vet' och hur vi vanligtvis använder 'vet' är i enlighet med (KO), t.ex. att (KO) kan förklara yttranden av (2) i vardagliga kontexter.

2 Stanleys kritik

Jämförelse med okontroversiellt graderbara ord

Det första av Stanleys argument mot (KO) som jag ska ta upp handlar om att (KO) inte kan förklara kunskap genom att säga att kunskapsställskrivningar fungerar som graderbara uttryck därför att 'vet' inte fungerar som okontroversiellt graderbara ord. För att argumentet ska vara effektivt så måste givetvis de som förespråkar (KO) påstå att 'vet' fungerar så. Stanley skriver att sedan Lewis (1979) och Unger (1978, kap. 2) så har flera som förespråkar (KO)

¹¹Att anta att jag inte är en handlös hjärna i en näringslösning är att ignorera möjligheten att jag är en handlös hjärna i en näringslösning: "Proper presupposition corresponds, of course, to proper ignoring." (Lewis 1996, s. 554).

¹²Att (KO) egentligen inte är ett försvar mot skepticism för att (KO) inte undkommer skepticism i skeptiska kontexter är kritik som uttryckts mot (KO) (Brady och Pritchard 2005, s. 165).

jämfört 'vet' med komparativa adjektiv som är okontroversiellt graderbara ord.¹³ Han verkar mena att Stewart Cohen är en av dem (K&PI, s. 32–36). Cohen räknar upp några komparativa adjektiv och nämner att deras grad bestäms av kontexten, t.ex. hur platt en yta måste vara för att vara platt, och sedan skriver han:

Does knowledge come in degrees? [...] on my view, justification, or having good reasons, is a component of knowledge, and justification certainly comes in degrees. So context will determine how justified a belief must be in order to be justified *simpliciter*. (Cohen 1999, s. 60).

Men DeRose (2005, s. 191–192) skriver att han *inte* argumenterar för (KO) genom att säga att 'lång' är kontextberoende, och att 'vet' liknar 'lång', så att 'vet' också måste vara kontextberoende. Vad DeRose menar är att det bästa beviset för att 'lång' är kontextberoende är vanligt språkbruk och att vanligt språkbruk också är det bästa beviset för att 'vet' är kontextberoende. Så jag förstår DeRose som att (KO) inte kan hotas av att 'vet' inte fungerar som ett komparativt adjektiv (men att (KO) kan hotas av vanligt språkbruk). Även om DeRoses invändning kan betraktas som så effektiv att förutsättningarna för Stanleys argumentet punkteras så tycker jag att det är värt att ta upp för det finns fler kontextualistiska teorier än DeRoses och dessutom belyser Stanleys argument både vanligt språkbruk av 'vet' samt våra intuitioner om 'vet'.

Stanleys jämförelse är tvådelad därför att komparativa adjektiv kan testas på graderbarhet på två sätt: genom förstärkning och komparation (K&PI, s. 36). I den ena delen jämför Stanley konstruktioner av 'vet' med konstruktioner av förstärkta komparativa adjektiv och i den andra konstruktioner av 'vet' med komparativa konstruktioner av komparativa adjektiv.¹⁴ Låt oss

¹³Jag tycker att det är konstigt att Stanley inte ger en mer direkt hänvisning till en sådan position. Det är märkligt att hänvisa till Unger därför att Unger (1978, s. 53) menar att det inte är meningen för 'vet' som varierar med kontexter utan lämpligheten att säga att någon vet något som varierar med kontexter – Unger är invariantist (Unger 2002, s. 9). När det gäller Lewis (1979) ger Stanley ingen sidhänvisning men jag antar att han syftar på Lewis 1979, s. 353–354, där Lewis kritiserar Ungers invariantism genom att argumentera för kontextualism.

¹⁴Stanley skriver på engelska så han jämför 'know' med andra engelska ord, t.ex. 'flat' och 'tall', men jag refererar på svenska så mina exempel kan ge ett annat resultat. Dessutom kan exempel som vi ska testa på våra intuitioner vara tendentiöst valda och intuitioner kan ha olika kvalité beroende på vem som har dem, t.ex. kan insatta personer ha bättre intuitioner. Jag har haft problem med att matcha Stanleys exempel men jag hoppas att det inte gör mina exempel irrelevanta. Hur som helst välkomnar jag förslag på exempel som ger ett annat resultat.

börja med förstärkning av komparativa adjektiv som tillåter konstruktioner som

(3) Edith är trött, men inte mycket trött.

(4) Frank är sur, men inte riktigt sur.

där de komparativa adjektiven, 'trött' och 'sur', först förekommer i oförstärkt form och sedan i förstärkt form, genom att modifieras av 'mycket' och 'riktigt'. Här beror graden av hur trött och sur subjektet är på kontexten, t.ex. i en kontext där yttrandet (3) är sant så är Ediths trötthet av tillräcklig grad för att kallas "trött" men inte av tillräcklig grad för att kallas "mycket trött". Stanley, givet att han accepterar mina exempel, antar att våra intuitioner eller vår språkkänsla accepterar (3) och (4) som uttryck där adjektivet är graderbart genom förstärkning.

Om det går att förstärka 'vet' så bör det enligt (KO) innebära att skillnaden mellan ett uttryck där 'vet' är oförstärkt och ett uttryck där 'vet' är förstärkt vara att det senare beskriver en högre kunskapsteoretisk standard. Det kan testas på följande uttryck:

(5) Edith vet var Vitryssland ligger, men hon vet inte mycket var Vitryssland ligger.

(6) Frank vet vad klockan är, men han vet inte riktigt vad klockan är.

När vi avgör om ett uttryck är accepterbart så kan det vara så att vi inte accepterar uttrycket för att det är ogrammatiskt men också för att det är problematiskt när det gäller mening eller användning. Alla de nämnda sätten ett uttryck kan vara problematiskt på är en fråga om grader, så *ett* omdöme om ett uttryck behöver inte vara avgörande. I alla fall verkar det konstigt att säga att (5) därför att 'mycket' inte tycks kunna förstärka 'vet' så. Vi kan skriva om (5) genom att efter 'mycket' skjuta in 'väl':

(5') Edith vet var Vitryssland ligger, men hon vet inte mycket väl var Vitryssland ligger.

Men även om det låter bättre så kan det vara svårt att förstå hur Edith kan veta var Vitryssland ligger *samtidigt* som hon inte vet mycket väl var Vitryssland ligger. Så 'vet' verkar inte kunna förstärkas av 'mycket' och inte heller av 'riktigt'. Genom en liknande undersökning av engelska ord antar Stanley att 'know' inte verkar kunna graderas genom förstärkning (K&PI, s. 35–38).

Den andra delen av Stanleys jämförelse bygger på att komparativa adjektiv kan ge komparativa konstruktioner som

(7) John är längre än Frank.

där det komparativa adjektivet 'längre' visar på graderbarhet genom att vi tillåter sådana uttryck och att vi uppfattar uttryckets mening som att grundformen av adjektivet 'längre', 'lång', gäller i högre grad för John än för Frank (men om någon av dem har en längd av tillräcklig grad för att kallas "lång" beror på kontexten). Om det går att komparera 'vet' så bör det enligt (KO) ge uttryck som betyder gradskillnad i kunskapsteoretisk standard. Ordet 'vet' har ingen komparationsböjning så komparation får göras genom att låta andra ord modifiera 'vet':

(8) John vet bättre än Frank att jorden är rund.

Det låter inte så konstigt men Stanley menar att konstruktioner av 'bättre än' kan vara idiomatiska, dvs. mer eller mindre fasta uttryck som betyder något annat än uttryckets ingående ord tillsammans, och från sådana kan man inte härleda meningen hos 'vet'. Uttryck kan vara mer eller mindre idiomatiska. Ett tydligt idiomatiskt uttryck är "John vet hur en slipsten ska dras" där 'vet' inte tillskriver kunskap utan en praktisk förmåga som fungerar som en metafor. Stanley noterar också att uttryck av formen "*S* knows *x* better than *y*", där *x* är en person eller en praktik, kan handla om annat än propositionell kunskap. Så sådana uttryck kan inte användas som belägg för att 'vet' är graderbart. När sådana uttryck översätts till svenska kan det upptäckas genom att 'knows' inte översätts till 'vet' utan till 'känner' eller 'kan'.

Följande komparationer av 'vet' tycks inte idiomatiska men de låter konstigt:

(9) John vet att jorden är rund mer än Frank.

(10) John vet att jorden är rund mer än Frank vet att gul är en färg.

(11) John vet att jorden är rund bättre än Frank vet att gul är en färg.

Särskilt om man jämför med (7) och:

(12) John spelar trumpet mer än Frank spelar fiol.

(13) John spelar trumpet bättre än Frank spelar fiol.

I (12) och (13) modifieras graden för 'spelar' av 'mer än' och 'bättre än' till skillnad från 'vet' i (9)–(11). Så Stanley drar, genom en liknande undersökning, slutsatsen att 'vet' inte verkar kunna graderas genom komparation (K&PI, s. 38–40).

För att avgöra om olikheterna mellan 'vet' och okontroversiellt graderbara ord beror på syntax, dvs. på hur meningar konstrueras av ord och deras böjningsformer, och inte på mening gör Stanley en jämförelse med 'regret' som är ett verb i samma syntaktiska kategori som 'know'. Kategorin i fråga är *faktiva verb* som är sådana att om f är ett faktivt verb och " $S f p$ " är en mening så förutsätts att p är sant, t.ex. så förutsätter "Stina såg snön falla" att det är sant att snön föll. Om vi konstruerar faktiva exempel av 'ångra' och börjar med förstärkning:

(14) Frank ångrar att han slog John.

(15) Frank ångrar mycket att han slog John.

Förstärkningen av 'ångra' i (15) verkar ge en annan grad av ånger än den oförstärkta formen i (14). Om vi går över till komparation så kan vi konstruera faktiva exempel som

(16) Frank ångrar att han och John slogs mer än John ångrar att de slogs.

där Frank och John verkar ångra att de slogs i olika grader. Stanley konkluderar att 'regret' är graderbart så han avvisar att problemen med att förstå 'vet' som graderbart beror på syntax (K&PI, s. 40–41).

Jämförelsen mellan 'vet' och okontroversiellt graderbara ord är inget bevis för att (KO) är falsk. Men jämförelsen visar att det inte verkar finnas någon likhet mellan konstruktioner av 'vet' och okontroversiellt graderbara uttryck. Så Stanley menar att

(S₁) Bevisbördan ligger hos de som förespråkar (KO) och som påstår att 'vet' fungerar som okontroversiellt graderbara ord (K&PI, s. 45–46).¹⁵

Jag funderar på om konstruktioner där 'vet' modifieras av 'i högre grad än' och 'i lägre grad än' kan användas för att ifrågasätta (S₁). Om vi börjar med att konstruera exempel som liknar de med förstärkning ovan:

(17) Jag vet att Edith fyller år imorgon, men jag vet inte i högre grad att Edith fyller år imorgon.

¹⁵Stanleys slutsats av jämförelserna bygger på en slags induktion:

(1) Ingen observerad jämförelse visar att 'vet' fungerar som okontroversiellt graderbara ord.

∴ (2) 'Vet' fungerar inte som okontroversiellt graderbara ord.

Så det skulle kunna anföras att hans slutsats kan ifrågasättas på samma sätt som alla andra induktioner.

(18) Jag vet att Edith fyller år imorgon i lägre grad, men jag vet inte att Edith fyller år imorgon.

De exemplen verkar inte accepterbara, vi kan rikta samma kritik mot dem som mot (5), (6) och (5'). Men om vi accepterar

(19) Jag är i lägre grad medveten om mitt missbruk, men jag är inte i högre grad medveten om mitt missbruk.

som är ett faktiskt exempel, så bör vi också acceptera

(20) Jag vet i lägre grad att Edith fyller år imorgon, men jag vet inte i högre grad att Edith fyller år imorgon.

Vi kan också pröva att konstruera komparationer:

(21) Min bror vet i högre grad än mig att den kemiska formeln för koldioxid är CO_2 .

(22) Edith vet i lägre grad än Frank att koldioxid är en färglös gas.

De tycker jag inte låter konstigare än följande komparationer med faktiva verb:

(16') Frank ångrar i högre grad än John att de slogs.

(23) John insåg i lägre grad än Edith att de var i knipa.

Av detta drar jag slutsatsen att 'i högre grad än' och 'i lägre grad än' kan ge accepterbara konstruktioner av 'vet'.

För att (20)–(22) ska fungera som kritik av (S_1) så måste variationen av mening för 'vet' vara sådan att subjekten tillskrivs kunskap med en varierande kunskapsteoretisk standard. Om (20)–(22) endast visar på någon annan slags variation så duger det inte som kritik av (S_1).¹⁶ För att undersöka detta kan vi fundera över vilka meningsvariationer som är möjliga och utesluta dem som inte inkluderar kunskapsteoretisk standard. Ett sätt att göra det är genom att utgå från analysen av kunskap som jag presenterade i inledningen, nämligen analysen av kunskap i termer av rättfärdiga sanna trosföreställningar. I så fall skulle meningsvariationen av 'vet' i (20)–(22), förutom variation av rättfärdigande, alltså kunskapsteoretisk standard, kunna utgöras av variation av trosföreställning och sanning. Låt oss börja med att kika på den förra. Den enda rimliga variationen av trosföreställning jag kan komma på är

¹⁶Denna idén och idén att det kan vara graden av övertygelse som varierar om meningen för 'vet' varierar tackar jag min handledare för.

en varierande grad av övertygelse. En sådan variation tror jag är möjlig; subjekten i (20)–(22) kan i olika grader vara övertygade om propositionerna i fråga. Men jag tror att vi kan utesluta en sådan variation därför att det inte är meningsfullt att yttra (20)–(22) för att uttrycka att subjekten är övertygade i olika grader. För att (20)–(22) ska vara meningsfulla uttryck där meningsvariation av 'vet' är skillnader i övertygelsegrad så måste uttrycken vara meningsfulla *även* om alla andra möjliga meningsvariationer av 'vet' är lika. Vi kan testa om (22) är ett meningsfullt uttryck om de andra föreslagna variationsmöjligheterna för 'vet' utesluts (jag förkortar genom att ersätta 'koldioxid är en färglös gas' med p):

(22') (22) är ett meningsfullt uttryck om:

- (a) Edith är mindre övertygad än Frank om att p .
- (b) Edith är i lika grad som Frank rättfärdigad om att p .
- (c) Det är för Edith och Frank i lika grad sant att p .

Här är Edith och Frank lika både när det gäller rättfärdigande, (22'b), och sanning, (22'c), men de skiljer sig åt när det gäller i vilken grad de är övertygade, (22'a). Frågan är om det är sant att (22')? Jag tror att (22') är falsk därför att om någon yttrar (22) så menar de något annat än att, allt annat lika, graden av övertygelse är olika. Om någon vill uttrycka att de är olika övertygade så skulle de yttrat något annat än (22), t.ex. att (22'a).

Den andra föreslagna möjligheten, att meningen hos 'vet' varierar genom graden av sanning, finner jag svårare att reda ut. Kan en proposition vara mer eller mindre sann? Den frågan öppnar upp för en diskussion som jag inte har plats för här. Hur som helst så tror jag inte att jag behöver svara på frågan om jag kan utesluta variation av sanning på samma sätt som jag uteslöt variation av övertygelse ovan. Så låt oss pröva det:

(22'') (22) är ett meningsfullt uttryck om:

- (a) Edith är lika övertygad som Frank om att p .
- (b) Edith är i lika grad som Frank rättfärdigad om att p .
- (c) Det är för Edith i lägre grad än för Frank sant att p .

Jag tror att (22'') är falsk därför att det är falskt att (22''c). Även om vi tillåter att propositioner kan vara mer eller mindre sanna så måste ett och samma uttryck uttrycka en proposition som har en bestämd sanningsgrad. Om det är så att (22''c) så befinner sig Edith i en värld där "koldioxid är en färglös gas" är sant i lägre grad än i Franks värld. Men de befinner sig i

samma värld så ”koldioxid är en färglös gas” måste vara sant eller falskt i *lika* grad. Alltså är det falskt att (22''c) och därför även falskt att (22'').

Även om vi uteslutit variation av trosföreställning och sanning för 'vet' i (22) så har vi inte uteslutit alla möjliga meningsvariationer. Så det är värt att notera att mitt argument är induktivt i den meningen. Jag har valt att utesluta relevanta variationer och det är problematiskt om man vill ge ett logiskt starkt argument. Men det är också värt att notera att (S₁), som jag argumenterar mot, är ett resultat av en slags induktion.¹⁷ I vilket fall som helst ser jag ytterligare en relevant variation som jag vill utesluta.¹⁸

Den variation jag vill utesluta gäller inte mening utan lämplighet att yttra.¹⁹ För att utesluta detta alternativet ska jag ta upp ett tankeexperiment signerat DeRose (CED, § 9, 2005, s. 190–191) som bygger på att intuitioner både kan handla om mening och lämplighet att yttra, så om våra intuitioner säger att ett yttrande är fel så kan det både bero på yttrandets mening, t.ex. att det är falskt, och att det är olämpligt att yttra det. Tankeexperimentet handlar om en galen teoretiker som säger att 'ungkarl' bara betyder att vara en man och att vår intuition om 'ungkarl' beror på att det är olämpligt att kalla en gift man för ungt. Detta är absurt. Hur ska vi kunna förklara meningen hos 'ungkarl' utan hjälp av vår intuition om mening? Jag ska försöka förtydliga detta resonemanget genom att låta den galna teoretikern yttra sig om ett annat uttryck. Även för situationer där vad som är lämpligt att säga och vad något betyder överensstämmer så är det problematiskt att säga att våra intuitioner inte handlar om mening utan om vad som är lämpligt att säga. Anta att jag yttrar

(24) Cirklar är runda.

och att vi frågar den galna teoretikern om intuitionen som godkänner yttrandet. Den galna teoretikern svarar att intuitionen beror på att det är lämpligt att säga att cirklar har just den formen och avvisar att intuitionen beror på att det är sant att cirklar är runda för att rundhet ingår i meningen hos 'cirkel'. Den galna teoretikern påpekar också att meningen hos 'cirkel' är att de har en form, vilken som helst, så det är sant att

(24') Cirklar är fyrkantiga.

¹⁷Se fotnot 15 på s. 12.

¹⁸Om läsaren ser fler relevanta variationer vill jag gärna höra om dem.

¹⁹Att det för kunskapsstillskrivningar är lämplighet att yttra och inte sanningsvillkoren som varierar med kontexter är ett känt argument mot (KO) (CED, § 8; Cohen 1999, s. 83).

²⁰Att teoretikern benämns som galen kan verka tendentiöst men jag tolkar det som ett sätt att göra tankeexperimentet enklare att minnas. Jag tycker att det fungerar lika bra om 'galen teoretiker' byts ut mot vilket namn, eller beskrivning, på en person som helst.

men att våra intuitioner inte godkänner (24') beror på att det är olämpligt att yttra (24'). Om vi tillåter den galna teoretikerns förklaring av intuitionerna blir det svårt att förklara mening. Dessutom; om intuitioner inte tillåts som data till mening kan motexempel till vilken teori som helst bortförklaras med att motexemplen verkar problematiska för att det går emot våra intuitioner om lämplighet men att motexemplen inte säger något om mening (CED, § 10). Så alternativet att variationen av 'vet' i (22) kan tolkas som att det, allt annat lika,²¹ för Edith är mindre lämpligt jämfört med för Frank att yttra "koldioxid är en färglös gas" utesluter jag genom att våra intuitioner om 'vet' i (22) kan handla om meningen hos 'vet' och att de måste handla om meningen hos 'vet' för att Stanleys jämförelser ska vara möjliga.²²

Om det medges att jag uteslutit alla relevanta variationer av hur 'vet' i (22) kan tolkas som inte handlar om kunskapsteoretisk standard, och om jag tillåts generalisera det resultatet till (20) och (21) och vidare till alla liknande konstruktioner, så kan jag dra följande slutsats:

- (A₁) I konstruktioner där 'vet' modifieras av 'i högre grad än' och i 'i lägre grad än' så kan 'vet' fungera som ett graderbart ord genom att kunskapsteoretisk standard varierar.

Det är kritik mot (S₁). Men det är inte kritik mot de förespråkare av (KO) som *inte* påstår att 'vet' fungerar som okontroversiellt graderbara ord.

Fall

Det andra av Stanleys argument mot (KO) som jag ska ta upp bygger på fem fall med bakgrunden:

Hannah och hennes fru Sarah kör hem en fredag eftermiddag. De planerar att åka förbi banken för att sätta in sina löner.

Mot bakgrunden varierar fallen mellan låg (−) och hög risk (+) för kunskaps-tillskrivaren (*t*) och kunskapssubjektet (*s*). Dessutom är det sista fallet sådant att subjektet är omedvetet om risken (?) istället för medvetet som i de andra fallen (K&PI, s. 3–6).²³

²¹Notera att "allt annat lika" bl.a. innebär att (22'b).

²²Däremot, givet att det är lämpligt att uttala sådant vi vet, och att (22) har meningen att Edith är mindre rättfärdigad än Frank om att *p*, så vet Edith i lägre grad än Frank att *p*, och i så fall är det mindre lämpligt för Edith än för Frank att yttra *p*. Då beror skillnaden i lämplighet att yttra på en skillnad i mening för 'vet', att de är olika rättfärdigade, och *inte* på en skillnad i lämpligheten att yttra i sig själv.

²³Notationen som beskriver hur fallen varierar tackar jag min handledare för.

låg tillskrivar-risk & låg subjekt-risk (t^-s^-) Det är inget viktigt ärende för de har inga räkningar att betala. Hannah konstaterar att hon besökte banken en lördag för två veckor sedan. Men när de åker förbi banken märker de att köerna inne på banken är väldigt långa. Hannah inser att det inte är viktigt att de sätter in sina löner direkt: ”Jag vet att banken har öppet imorgon. Så vi kan sätta in våra löner då”. (Hannah har rätt.)

hög tillskrivar-risk & hög subjekt-risk (t^+s^+) Det är ett viktigt ärende för de måste betala sina räkningar senast imorgon och de har lite pengar på sina konton. Hannah konstaterar att hon besökte banken en lördag för två veckor sedan. Men Sarah påpekar att banken då och då ändrar sina öppettider. Hannah svarar: ”Du har rätt. Jag vet inte att banken har öppet imorgon. Så vi bör sätta in våra löner idag”. (Hannah har rätt.)

låg tillskrivar-risk & hög subjekt-risk (t^-s^+) Det är ett viktigt ärende för de måste betala sina räkningar senast imorgon och de har lite pengar på sina konton. Hannah konstaterar att hon besökte banken en lördag för två veckor sedan. Då såg Jill henne där. Men Sarah påpekar för Hannah att banken då och då ändrar sina öppettider. Hannah svarar: ”Du har rätt. Jag vet inte att banken har öppet imorgon”. Av en tillfällighet planerar Jill att besöka banken imorgon bara för att se om hon träffar Hannah där. För Jill står inget på spel och hon vet inget om Hannahs situation. Undrande om Hannah kommer till banken säger Jill till en vän: ”Hannah besökte banken en lördag för två veckor sedan. Så hon vet att banken är öppen imorgon”. (Jill har fel.)

hög tillskrivar-risk & låg subjekt-risk (t^+s^-) Det är ett viktigt ärende för de måste betala sina räkningar senast imorgon och de har lite pengar på sina konton. Hannah ringer till Bill och frågar om banken är öppen imorgon. Bill svarar: ”Jag var där en lördag för två veckor sedan och det var öppet”. När Hannah berättar om samtalet för Sarah så påpekar Sarah att banken då och då ändrar sina öppettider, så Hannah drar slutsatsen: ”Bill vet inte att banken har öppet imorgon. Så vi bör sätta in våra löner idag”. (Hannah har rätt.)

hög tillskrivar-risk & hög omedveten subjekt-risk ($t^+s^{+?}$) Det är ett viktigt ärende för de måste betala sina räkningar senast imorgon och de har lite pengar på sina konton. Hannah konstaterar att hon besökte banken en lördag för två veckor sedan. Men varken Hannah eller Sarah är medveten om att de har räkningar att betala eller att de har lite

pengar på sina konton. När de åker förbi banken märker de att köerna inne på banken är väldigt långa. Hannah säger till Sarah: ”Jag vet att banken har öppet imorgon. Så vi kan sätta in våra löner då”. (Hannah har fel.)

I alla fallen antar Stanley att banken kommer ha öppet imorgon och att kunskapssubjekten har bildat trosföreställningen om att banken är öppen imorgon på samma sätt (genom att de besökte den en lördag för två veckor sedan). Enligt Stanleys intuitioner (de inom parentes efter varje fall) så har fallen olika utslag beroende på hur riskabel situationen är för någon, kunskapstillskrivaren eller kunskapssubjektet. Därför menar Stanley att fallen *prima facie* visar att

(PI) Kunskap beror på praktiska intressen (K&PI, s. 5–6).²⁴

Stanley menar att (KO) inte kan förklara alla fallen. Här följer en beskrivning av hur Stanley menar att (KO) hanterar fallen.

Enligt Stanley kan (KO) förklara fallen (t^-s^-) , (t^+s^+) och (t^+s^-) . I fallet (t^-s^-) är Hannah medveten om att bankens öppettider inte utgör en risk för henne så kontexten kräver endast en låg kunskapsteoretisk standard för att veta att banken är öppen imorgon och därför är det sant att hon vet att banken är öppen imorgon (t.ex. behöver hon inte ha bättre bevis för att banken är öppen imorgon). I fallet (t^+s^+) är Hannah medveten om risken så kontexten kräver en hög kunskapsteoretisk standard och därför är det falskt att hon vet att banken är öppen (hon har t.ex. inte uteslutit att banken har ändrat öppettider). I fallet (t^+s^-) är tillskrivaren, Hannah, i en kontext som genom risken för Hannah kräver en hög kunskapsteoretisk standard och därför är det falskt att Bill vet att banken är öppen (K&PI, s. 23–24).²⁵

Men (KO) har enligt Stanley problem med att förklara fallen (t^-s^+) och $(t^+s^{+?})$. I det senare fallet är Hannah omedveten om att hon är i en riskabel situation så hennes kontext kräver endast en låg kunskapsteoretisk standard, samma som i fallet (t^-s^-) , och därför är det sant att hon vet att banken är öppen, men det strider mot våra intuitioner därför att Hannahs kunskapstillskrivning inte tar hänsyn till risken i situationen. I fallet (t^-s^+) är tillskrivarens, Jills, kontext sådan att den kräver en låg kunskapsteoretisk standard, samma som i fallet (t^-s^-) , så därför är det sant att Hannah vet att banken är öppen imorgon, men det strider mot våra intuitioner därför att Jills kunskapstillskrivning inte tar hänsyn till den höga risken i Hannahs situation. Stanley menar att det inte går att rädda (KO) genom att säga att

²⁴Eller annorlunda uttryckt: vetande är intresserelativt (Stanley 2007a, s. 169).

²⁵Som sagt är det enligt DeRose tillskrivarens kontext som bestämmer den kunskapsteoretiska standarden. Se distinktionen av subjekt- och tillskrivartyper av (KO) på s. 7.

Jill har fel om Hannahs kunskap därför att risken gör Hannah så osäker att hennes trosföreställning blir så svag att den inte kan räknas som kunskap, eller att osäkerheten kullkastar Hannahs bevis för sin trosföreställning (K&PI, s. 6–7). Det beror på att vi kan konstruera om fallet så att även Hannah och Sarah är omedvetna om risken och då kan de inte bli osäkra (K&PI, s. 24–25). Ett sådant fall kan noteras som $(t^-s^{+?})$.

Stanley skriver att (KO) skulle kunna förklara fallet $(t^+s^{+?})$ med en version av (KO) som säger att kunskapsstillskrivningars mening beror på subjektens intressen och inte på kontexten.²⁶ I så fall måste Hannahs intressen göra att meningen hos hennes kunskapsstillskrivning påverkas trots att hon inte är medveten om den riskabla situation hon befinner sig i. Det är ganska kontroversiellt att påstå att mening kan variera med faktorer som ingen i konversationen är medveten om. Så en sådan förklaring är svår att anta utan att hamna i problem, t.ex. hur förklaras meningen, inte sanningsvärdet, för kunskapsstillskrivningar som handlar om vad någon har för kunskap i framtiden, som då beror på framtida intressen? Men Stanley menar att det är få som vill anta en sådan version av (KO) därför att det är kontextbegreppet som gör (KO) överlägsen (RA) därför att kontexter förklarar vad som gör alternativ relevanta (K&PI, s. 26–27).

DeRoses svar

DeRose kritiserar Stanleys konstruktion av fallen. På ytan kan alla fallen verka lika övertygande men DeRose menar att de är olika övertygande. Enligt DeRose är de fall som ger bäst stöd åt en teori, t.ex. (KO), sådana vi har starka intuitioner om och det är fall som innehåller

(D₁) yttranden som våra intuitioner säger är sanna,

(D₂) deltagare som använder lämpliga standarder

och inte innehåller

(D₃) ifrågasättande eller tillbakatagande av yttranden.

Låt mig förklara dessa punkter. DeRose (2005, s. 174–175) menar att fall som innehåller (D₁) ger starkare intuitioner än fall som innehåller yttranden som våra intuitioner säger är falska. Det beror på att det finns flera skäl till varför ett sant yttrande kan vara olämpligt att yttra, t.ex. att det är irrelevant, men det finns få skäl till varför ett lämpligt yttrande kan vara falskt (om vi bortser från medvetet falska yttranden, t.ex. när någon överdriver eller

²⁶Se hur jag förstår kontexter på s. 5.

är ironisk). Så intuitioner om att ett yttrande är lämpligt är ett starkare stöd för ett yttrandes sanning jämfört med om ett yttrandes falskhet stöds av intuitioner om att yttrandet är olämpligt. Med andra ord, intuitioner om att ett yttrande är lämpligt sammanfaller oftare med att yttrandet är sant jämfört med att intuitioner om att ett yttrande är olämpligt sammanfaller med att yttrandet är falskt. Jag antar att denna kritiken drabbar fallen (t^-s^+) och $(t^+s^{+?})$ därför att Stanleys intuitioner om båda fallen är att tillskrivaren har fel.

Enligt DeRose (2005, s. 178) ger fall som innehåller (D_2) starkare intuitioner än fall som innehåller deltagare som använder olämpliga standarder. Det beror på att i fall som innehåller deltagare som använder olämpliga standarder så är det lätt att förväxla intuitioner om att yttranden är olämpliga med intuitioner om att yttranden är falska. Jag antar att denna kritiken drabbar fallen (t^-s^+) och $(t^+s^{+?})$ därför att i (t^-s^+) använder Jill en standard för kunskap som är olämplig när det gäller Hannah och i $(t^+s^{+?})$ använder Hannah en standard som är olämplig för henne själv. Denna kritiken kan också drabba fall med en väldigt hög standard som beror på filosofisk skepsis eftersom sådan inte behöver beror på praktisk risk och därför kan vara olämplig. Jag tänker att denna kritiken också skulle kunna gälla (t^+s^-) därför att Bill inte är utsatt för någon betydande praktisk risk och i så fall kan Hannah anklagas för att använda en olämpligt hög standard när hon talar om honom.

När det gäller (D_3) är jag inte lika säker på hur jag ska tolka DeRose. I alla fall förstår jag DeRose (2005, s. 179–181) som att fall som inte innehåller (D_3) ger starkare intuitioner än fall som innehåller (D_3) därför att ifrågasättanden och tillbakatagande av yttranden tyder på att något som tidigare yttrats är falskt och, som sagt, intuitioner om att yttranden är falska är svagare än intuitioner om att yttranden är sanna.²⁷ Jag tolkar fallet (t^+s^-) som innehållande (D_3) därför att Hannah ifrågasätter Bill. Även fallen (t^-s^+) och (t^+s^+) skulle kunna ses som innehållande (D_3) om Sarahs påpekande ses som ett ifrågasättande eller om Hannahs yttrande ”Du har rätt” förstås som ett tillbakatagande av ett tidigare yttranden om att hon vet att banken är öppen imorgon.

Om vi sammanfattar DeRoses kritik. De av Stanleys fall som återstår om vi inte accepterar de som innehåller (D_1) , (D_2) och inte (D_3) är fallen (t^-s^-) och (t^+s^+) , eller bara (t^-s^-) om vi antar min sista tolkning i förra stycket. Detta är intressant därför att vi i så fall sorterat bort de fallen som Stanley beskriver som problematiska för (KO) – i så fall accepterar vi inte Stanleys fall som kritik av (KO).

²⁷Se förklaringen av (D_1) .

Praktiskt och teoretiskt intresse

Anta att vi accepterar Stanleys fall som kritik av (KO). Jag funderar på om det går att skriva om (KO) så att (KO) kan förklara alla fallen. För att avgöra detta så ska jag försöka klara ut hur (KO) brister och sedan försöka täcka upp för bristen.

Vad beror bristen hos (KO) på? Den verkar bero på att (KO) inte tar hänsyn till den praktiska risken som subjekten är utsatta för i fallen (t^-s^+) och ($t^+s^{+?}$). Är det en brist som går att undkomma om ”kunskapsteoretisk standard” i (KO) får inkludera, eller ersätts med ett begrepp som inkluderar, praktisk risk? Denna fråga kan formuleras på ett som kanske är mer klargörande. I inledningen nämnde jag att kunskap brukar analyseras i termer av rättfärdigade sanna trosföreställningar. Rättfärdigande kan förstås som stöd för att en trosföreställning är *sann* och processer som tenderar att ge *sanna* trosföreställningar brukar beskrivas som sanningsfrämjande faktorer.²⁸ Det är vanligt att förstå sanningsfrämjande faktorer som tillhörande teoretiskt rationalitet, dvs. principer för hur sanning nås eller bevaras. Att agera teoretiskt rationellt är att agera i enlighet med teoretiska intressen.²⁹ Med hjälp av ”teoretiska intressen” kan frågan formuleras som: kan vi täcka upp för bristen hos (KO) om ”kunskapsteoretisk standard” inte bara inkluderar teoretiska intressen utan även praktiska intressen?

Mitt svar är att jag tror att så länge som (KO) *bara* tar hänsyn till tillskrivaren, och detta oavsett om tillskrivarens praktiska intressen tas hänsyn till, så kan inte (KO) förklara alla fallen.³⁰ För anta att (KO) tar hänsyn till tillskrivarens praktiska intressen och att vi försöker förklara fallet (t^-s^+). En sådan version av (KO) kommer inte att lyckas därför att den bara tar hänsyn till tillskrivarens praktiska intressen. Sanningsvillkoren för kunskapsstillskrivningen Jill gör beror på hennes, och inte på Hannahs, praktiska intressen. Jills situation är sådan att inget står på spel för henne och därför är kraven på kunskapen hon tillskriver Hannah låga trots att våra intuitioner säger att den praktiska risken för Hannah gör kraven på Hannahs kunskap höga. Inte heller fallet ($t^+s^{+?}$) kan förklaras av en version av (KO) som tar hänsyn till tillskrivarens praktiska intressen därför att Hannah inte är medveten om den praktiska risken så kontexten innehåller inget praktiskt intresse om att betala sina räkningar i tid.

Hur kan vi åtgärda denna brist? Jag ser två sätt. Det ena är att som

²⁸Sanningsfrämjande som i ”truth-conducive”.

²⁹Se fotnot 3 på s. 2 för hur jag förstår ’rationellt’ och ’intresse’.

³⁰Denna diagnosen liknar Lewis (1996, s. 554–556) ”Rule of Actuality”, som säger att subjektets verklighet inte kan ignoreras, och även hans ”Rule of High Stakes”, som säger att om misstag är katastrofala så kan få möjligheter ignoreras (se även fotnot 11 på s. 8).

DeRose inte acceptera Stanleys fall som kritik av (KO). Det andra är att skriva om (KO) så att sanningsvillkoren för kunskapstillskrivningar varierar både genom kontextens, alltså tillskrivarens, teoretiska intressen och subjektets praktiska intressen. Det senare verkar drabbas av samma problem som Stanley tar upp för fallet ($t^+s^{+?}$),³¹ och den kritiken accepterar jag för att det är absurt att säga att mening varierar med faktorer som ingen deltagare är medveten om. Det förra kan ses som en bortförklaring därför att det bara pekar på problem med konstruktion av fall och inte löser problemen som fallen (t^-s^+) och ($t^+s^{+?}$) faktiskt ställer till för (KO) (även om vi har mindre klara intuitioner om dem jämfört med andra fall). Jag ska försöka gå en väg mittemellan genom att försöka skriva om (KO) så att jag kan förklara våra intuitioner om de problematiska fallen *utan* att påstå att sanningsvillkoren för kunskapstillskrivningar varierar med subjektets praktiska intressen. För att göra detta tar jag hjälp av en passage där DeRose försvarar sig mot kritik:

there is nothing in contextualism to prevent a speaker's context from selecting epistemic standards appropriate to the subject's practical situation, even when the subject being discussed is no party to the speaker's conversation [...] sometimes speakers' own conversational purposes call for employing standards that are appropriate to the practical situation of the far-away subjects they are discussing, and so the shot that the speakers' context calls can be, and often quite naturally will be, to invoke the standards appropriate to the practical situation faced by the subject being discussed. And one type of conversational situation in which it will be quite natural for speakers to (and perhaps even strange for them not to) employ standards appropriate to subject's situation are contexts in which the speakers are discussing whether or not the subject "knows" in connection with evaluating a practical decision (DeRose 2005, s. 189).³²

Vad jag framförallt tycker är intressant med passagen är att DeRose säger att det ibland är lämpligt för kunskapstillskrivaren att ta hänsyn till kunskaps-subjektets praktiska intressen.³³ Den idén och använder jag för att skriva om (KO):

³¹Se s. 19.

³²Cohen verkar föreslå något liknande: "suppose we think of context as determining, more generally, how rational one's belief must be in order for one to know. While a belief can be rational in virtue of being supported by evidence, we need not hold that evidence is the only source of rationality for a belief." (Cohen 1999, s. 68).

³³Den idén liknar en punkt i DeRose kritik av Stanleys fall. Nämligen att fall vi har starka intuitioner om innehåller (D_2).

(KO') Sanningsvillkoren för kunskapstillskrivningar varierar med tillskrivarens kunskapsteoretiska standard, men lämpligheten att yttra kunskapstillskrivningar kan variera med subjektets praktiska intressen.

Notera för det första att jag för tydlighetens skull inte använder ordet 'kontext' utan istället talar om "tillskrivarens kunskapsteoretiska standard" som är den kunskapsteoretiska standard tillskrivaren antar. Notera för det andra ordet 'kan' i den andra delen av (KO');³⁴ vad jag menar är att lämpligheten att yttra kunskapstillskrivningar *kan men inte måste* variera med subjektets praktiska intressen, t.ex. är det lämpligt för Hannah i fallet (t^+s^-) att ta hänsyn till Bills praktiska intressen om det är i enlighet med hennes avsikter. Men hennes avsikt är att avgöra ifall hon och Sarah kan vänta med att sätta in sin lön till imorgon och i så fall är Bills praktiska intressen irrelevanta. Om Hannahs avsikt däremot hade varit att avgöra ifall Bill kan vänta med att sätta in sin lön till imorgon när Bill måste sätta in sin lön senast imorgon hade det varit lämpligt att ta hänsyn till Bills praktiska intressen. Notera för det tredje att den andra delen är ett sätt att förklara hur (PI).

Så för avgörandet. Hur lyckas (KO') med Stanleys fall? Jag antar att (KO') kan förklara alla fall som (KO) kan förklara, så låt oss pröva (KO') på fallen (t^-s^+) och ($t^+s^{+?}$). För fallet (t^-s^+) ger (KO') att Jill yttrar något sant enligt den låga kunskapsteoretiska standard hon antar. Men Jill har fel enligt våra intuitioner därför att hon yttrar något olämpligt och det beror på Hannahs praktiska intressen. Hannahs praktiska intressen är sådana att Hannah, om Hannah själv får avgöra, inte vet att banken är öppen imorgon därför att den praktiska risk hon är utsatt för kräver en högre kunskapsteoretiska standard än den Jill antar. För fallet ($t^+s^{+?}$) yttrar Hannah något sant därför att hon antar en låg kunskapsteoretisk standard. Men Hannah har fel därför att hennes yttrande är olämpligt och det beror på att den kunskapsteoretiska standarden hon antar inte är i linje med de praktiska intressen hon har även om hon inte är medveten den praktiska risken. Med andra ord menar jag att man måste skilja på att säga något sant och att ha rätt, att anta en lämplig standard. I fallen (t^-s^+) och ($t^+s^{+?}$) yttrar tillskrivaren något sant men olämpligt – det är skillnad på yttra något sant/falskt och att yttra något lämpligt/olämpligt. För att anta en lämplig standard hjälper det om tillskrivaren är medveten om den praktiska risk subjektet är utsatt för och det är inte fallet i fallen (t^-s^+) och ($t^+s^{+?}$).

Jag har inte plats för att utförligt utveckla eller pröva (KO'),³⁵ men jag ska i alla fall möta två motargument jag kommer att tänka på. Det första

³⁴Med andra delen menar jag den efter ",",

³⁵Jag kom fram till (KO') relativt sent i uppsatsarbetet. Om jag haft mer tid och plats hade jag ägnat (KO') mer uppmärksamhet.

motargumentet är att den andra delen av (KO') är *ad hoc*. Att lämpligheten att yttra något varierar med subjektets (yttrandets subjekt) praktiska intressen är inget märkligt. Om subjektet är närvarande då talaren yttrar sig om subjektet, t.ex. om subjektet konverserar med talaren, så är det lämpligt att talaren yttrar sig i linje med subjektets praktiska intressen, t.ex. att jag på subjektets fråga "När går mitt tåg?" svarar "Ditt tåg går vid 10:48" och inte "Ditt tåg går innan lunch" därför att jag är medveten om att subjektet inte vill missa sitt tåg och för att inte missa tåget måste subjektet veta klockslaget för tågets avgång (det är räcker inte för subjektet att veta att det går innan lunch). Det andra motargumentet jag kommer att tänka på är att oenighet är omöjlig för att det tillåter situationer med skenbart motsägande yttranden där båda yttrandena är sanna, t.ex. Hannahs och Jills i fallet (t^-s^+). Det motargumentet avfärdar jag genom att åter påpeka att det är skillnad på att yttra något sant och att yttra något lämpligt. Hannah och Jill *är* oeniga om vem som har rätt därför att de är oeniga om vilken kunskapsteoretisk standard som är lämplig.

3 Harmans kontextualism

Gilbert Harman försöker också formulera en version av (KO) som inte drabbas av Stanleys kritik. För fullständighetens skull ska jag ta upp den. Harman (2007) är inte speciellt tydlig, artikeln liknar mer en skiss än en färdig teori. Jag ska försöka presentera hans tankar på ett mer ordnat sätt än vad han själv gör och jämföra dem med vad jag diskuterat ovan. Jag ska även ta upp Stanleys svar på Harman (2007).

Harman beskriver först en minimalistisk kontextualism och sedan försöker han beskriva en mindre minimalistisk. Hans minimalistiska kontextualism förstår jag som:

- (H₁) Kunskapstillskrivningars mening är vad talaren först och främst menar och inte vad kunskapstillskrivningen implicerar (Harman 2007, s. 176).

Det här bör förklaras. Om vi börjar med "vad talaren först och främst menar" så beskriver Harman det som primär talarmening och sådan handlar inte om ord och meningars omedelbara mening. Harman (2007, s. 175) skriver att han förstår 'talarmening' som H. P. Grice (1957, 1968). Grices talarmening är en definition av "en talare menar p genom att yttra x " som "talarens avsikt med att yttra x är att åhöraren ska få en trosföreställning om att talaren har trosföreställningen p genom att åhöraren förstår talarens avsikt (och ibland även att åhöraren ska tro p)" (H. P. Grice 1968, s. 230–231).³⁶ Jag är osäker

³⁶H. P. Grice (1968) är inte lätt att begripa. Jag har medvetet förenklat definitionen;

på vad Harman menar med 'primär talar mening' eftersom Grice aldrig talar om primär sådan. I alla fall förstår jag Harman som att primär talar mening handlar om talarens avsikt med ett yttrande, vilket han verkar skilja från yttrandes språkliga mening, så som meningen hos 'vet'.³⁷

"Implicera" bör också förklaras. Vad ett yttrande implicerar, och även ett yttrandes implikatur, är vad yttrandet antyder utan att logiskt medföra (P. Grice 1989, s. 25–26). Att Harman säger att kunskapsstillskrivningars mening inte är vad de implicerar är för att han menar att kunskapsstillskrivningar beror på antaganden som subjektet inte vet eller kan veta. Att sådana antaganden inte behöver vetas förstår jag som en kritik av logisk slutenhet för kunskap.³⁸

Harman ger exempel på hur (H_1) fungerar. Om jag yttrar

(25) Jag vet var jag bor.

i en vardaglig situation så vet jag var jag bor även om den kunskapen bygger på antaganden som jag inte vet eller kan veta, t.ex. att jag inte är en hjärna i en näringslösning. Om jag däremot vid ett seminarium med skeptiska filosofer yttrar (25) som ett exempel på säker kunskap så har jag sagt något falskt, i ett sådant sammanhang måste jag *också* veta att jag inte är en hjärna i en näringslösning, det räcker inte med att anta det. Hur kontexter skiljer sig åt förklarar Harman genom att hänvisa till en idé hos Lewis som går ut på att kontexter skiljer sig åt genom att olika "standards of precision" antas. Vad en talare menar beror på vilken standard som är antagen i kontexten, så genom olika standarder för kunskap varierar meningen hos kunskapsstillskrivningar med kontexter (Harman 2007, s. 177–178; Lewis 1979, s. 352–353). "Standards of precision" bestämmer inte bara vad som menas med kunskap i en kontext utan även vad som menas med andra vaga uttryck. Ett exempel är former, i en kontext är yttrandet av

både genom att skriva den mindre formellt och genom att låta den gälla endast indikativa yttranden, dvs. yttranden om vad som är fallet (Grices definition gäller även andra modus än indikativ, t.ex. imperativ).

³⁷Det är intressant att Unger (2002, s. 11) drar andra slutsatser från skillnad på talar mening och uttrycks mening. Enligt honom är skillnaden relevant för invariantism därför att ett uttryck, t.ex. "Det fältet är platt", alltid har samma mening men att talar meningen för uttrycket varierar kontextuellt. För kontekstualism menar han att skillnaden är irrelevant därför att uttrycks mening och talar mening i vanliga fall är lika.

³⁸Harman påpekar att avfärdandet av logisk slutenhet för kunskap är en utgångspunkt, och inte ett problematiskt resultat, för Dretskes teori om relevanta alternativ (jämför med fotnot 7 på s. 4). Enligt Harman argumenterar Dretske mot logisk slutenhet för enkla premisser genom att hänvisa till intuitioner om fall. Harman tycker inte att yttranden som det om John i fotnot 7 är problematiska, så han menar att han och Stanley har olika intuitioner om sådana yttranden. Harman och Sherman (2004, s. 492–497) ger tydligare argument både för att kunskap beror på antaganden och mot att kunskap är logiskt sluten.

(26) Ett huvud är klotformat.

sant därför att standarden i kontexten tillåter allt som kan jämföras med klot som klotformade. I en annan kontext är yttrandet av (26) falskt därför att standarden i den bara tillåter perfekta sfärer som klotformade. När "standards of precision" gäller kunskap ser jag ingen relevant skillnad jämfört med "kunskapsteoretisk standard" i (KO). Däremot verkar Harman skilja sig från DeRose genom (H_1) och att *inte* kräva kunskap på logisk slutenhet för enkla premisser. DeRose tycks aldrig göra någon skillnad på ett uttrycks språkliga mening och talar mening. Så (H_1) verkar vara ett sätt att för Harman att komma undan Stanleys språkliga kritik av (KO), så som Stanleys slutsats (S_1).

Om det är så att (H_1) inte är problematisk så har Harman idéer om hur en något mindre minimalistisk kontekstualism kan formuleras. Han noterar att en person i en kontext med höga teoretiska krav och en person i en kontext med låga teoretiska krav inte behöver vara oeniga om de har kunskap eller ej för att deras primära talar mening, enligt (H_1), tillskriver dem olika slags kunskap. Om jag i en vardaglig situation yttrar (25) så tillskriver jag mig själv kunskap. Men en åhörare, en skeptisk filosof, tillskriver inte mig kunskap om denne yttrar "Han vet var han bor" om mig. Här finns ingen konflikt för kunskapen som jag och åhöraren tillskriver är olika, mitt yttrandet och åhörarens yttrande har olika talar mening. Det är när praktiska intressen kommer in i bilden som (H_1) får problem. När en person i en kontext med låg praktisk risk tillskriver kunskap till en person i en kontext med hög praktisk risk, som i fallet ($t^- s^+$), tycks personernas talar mening stå i konflikt. Att Jill har fel om att Hannah inte vet verkar bero på den praktiska risken för Hannah och inte på vad Jill först och främst menar – den praktiska risken för Hannah gör henne oenig med Jill.³⁹ Harman drar slutsatsen att det finns en skillnad mellan kontexter där subjektet är filosofiskt skeptiskt och kontexter med hög praktisk risk för subjektet. Om subjektet är filosofiskt skeptisk gör det inte subjektet oenig med tillskrivaren men om subjektet befinner sig i en kontext med hög praktisk risk kan det göra subjektet oenig med tillskrivaren (Harman 2007, s. 177). Så jag förstår Harmans mindre minimalistiska kontekstualism som:

(H_2) (H_1), men kunskaps tillskrivningars mening påverkas av subjektet om tillskrivaren är i en kontext med låg praktisk risk och subjektet är i en kontext med hög praktisk risk.

³⁹Däremot verkar (H_1) inte få problem i fallet ($t^+ s^-$) för vad Bill först och främst menar ställer inte höga krav på kunskap och vad Hannah först och främst menar ställer höga krav på kunskap. Så när Bill säger att han vet och Hannah säger att Bill inte vet menar de olika saker utan att hamna i konflikt.

Men jag är osäker på om jag förstått Harman rätt eller om han är ute och cyklar för Stanley har redan påpekat att (KO) har problem med fallet (t^-s^+),⁴⁰ så att åter peka på att en kontextualistisk teori har problem med det fallet förefaller onödigt.

(H₂) har en del likheter med (KO'). Jag förstår (H₂) som ett vagare påstående. Det förklarar aldrig *hur* kunskapstillskrivningar påverkas av praktisk risk utan säger bara *att* kunskapstillskrivningars mening påverkas.

Stanleys svar

Stanley påpekar att han i K&PI vill visa att det inte finns något sätt, varken semantiskt eller pragmatiskt, för de som förespråkar (KO) att beskriva hur kunskapstillskrivningar får mening. Som sagt säger Harman bara att (H₁) handlar om primär talar mening och hänvisar till Grice. Harman ger inga detaljer om *hur* kunskapstillskrivandet får mening. Harman verkar bara mena att den primära talar meningen är skild från språklig mening i övrigt. Stanley (2007b, s. 197) menar att han inte kan möta kritiken så länge Harman inte redovisar hur kunskapstillskrivningar får mening genom primär talar mening.

Dessutom påpekar Stanley (2007b, s. 197) att:

- (S₂) Det går inte att vara neutral i frågan om hur kunskapstillskrivningar får mening.

Det gör han genom att presentera en extrem liknelse, som har likheter med DeRoses tankeexperiment med en galen teoretiker,⁴¹ som går ut på att någon argumenterar för att den primära talar meningen för uttrycket ”snö är vit” är att gräs är grönt. Då måste denne kunna förklara hur uttrycket får en sådan primär talar mening. Hur kan ordens sammansättning i ”snö är vit” förklara meningen att gräs är grönt? Det måste förklaras. Det räcker inte att säga att det är så att uttrycket ”snö är vit” har en primär talar mening som är gräs är grönt.⁴² Jag är beredd att hålla med Stanley här.

⁴⁰Se s. 18.

⁴¹Se s. 15.

⁴²Oavsett om Harman förklarar hur kunskapstillskrivningar får primär talar mening så finns det problem för Harmans kontextualism. Stanley (2007b, s. 198–199) framhåller att han i K&PI, på s. 115, presenterar kritik som är oberoende av hur kunskapstillskrivningar får mening, t.ex. två strukturellt lika fall där kontextualism säger emot intuitionerna i det ena fallet men inte i det andra.

En styrka med Harmans kontextualism är, enligt Stanley (2007b, s. 199), att Harman inte tycker att uttryck som det om John i fotnot 7 på s. 4 är problematiska. Så Harman drabbas inte av kritiken mot hur det är möjligt att kunskapstillskrivningar kan byta kontext i ett och samma uttryck.

För det har jag följande argument. Anta att S yttrar något, p , och att S då har en primär talarbetydelse t . Då borde p vara ett uttryck för den primära talarbetydelsen, men hur? Som sagt beskriver Harman primär talarbetydelse som vad någon först och främst menar när de yttrar något. Så jag tolkar t som ett mentalt tillstånd, eller närmare bestämt som en intention, hos S . Alla uttryck för t , t.ex. p , måste för att vara uttryck för t vara meningsfulla på ett speciellt sätt; de måste vara uttryck för t och inget annat. Alla meningsfulla uttryck är språkliga uttryck, om vi antar att det att meddela sig meningsfullt, kommunikerbarhet, är tillräckligt för att utgöra språklig praktik. Dessutom, om vi accepterar privatspråksargumentet (Wittgenstein 1958, § 256) eller Davidsons beskrivning av språk, "It is the requirement of learnability, interpretability, that provides the irreducible social factor [to language], and that shows why someone can't mean something by his words that can't be correctly deciphered by another." (Davidson 1987, s. 449), så kan inget språkligt uttryck ha privat mening, alla språkliga uttryck är möjliga att förstå. Så det enda sättet S kan beskriva t på är genom att yttra vilket språkligt uttryck som helst som är ett uttryck för t . Så t , primär talarbetydelse, måste vara språklig, och i så fall drabbas primär talarbetydelse av Stanleys kritik av (KO).

4 Slutsatser

Jag har kommit fram till följande:

- Stanleys slutsats om att bevisbördan ligger hos de som förespråkar kontextualism (att sanningsvillkoren för kunskaps tillskrivningar varierar med kontexter genom kontexters kunskapsteoretiska standard) och som påstår att 'vet' fungerar som okontroversiellt graderbara ord håller inte. Det beror på att i konstruktioner där 'vet' modifieras av 'i högre grad än' och i 'i lägre grad än' så kan 'vet' fungera som ett graderbart ord genom att kunskapsteoretisk standard varierar.
- Stanleys slutsats om att kontextualism inte kan förklara hans fall håller inte om vi antar följande kontextualism: sanningsvillkoren för kunskaps tillskrivningar varierar med tillskrivarens kunskapsteoretiska standard, men lämpligheten att yttra kunskaps tillskrivningar kan variera med subjektets praktiska intressen.
- Stanley har rätt om att Harmans kontextualism är problematisk.

Förkortningar

- CED Keith DeRose (1998). "Contextualism. An Explanation and Defense". I: *The Blackwell Guide to Epistemology*. Utg. av John Greco och Ernest Sosa. Blackwell Publishing. Kap. 8. ISBN: 9780631202912. DOI: 10.1111/b.9780631202912.1998.00011.x.
- K&PI Jason Stanley (2005). *Knowledge and Practical Interests*. Oxford: Oxford University Press. ISBN: 9780199288038. DOI: 10.1093/0199288038.001.0001.

Referenser

- Brady, Michael och Duncan Pritchard (2005). "Epistemological Contextualism. Problems and Prospects". I: *Philosophical Quarterly* 55.219, s. 161–171. ISSN: 14679213. DOI: 10.1111/j.0031-8094.2005.00393.x. (Se s. 8).
- Cohen, Stewart (1999). "Contextualism, Skepticism, and the Structure of Reasons". I: *Noûs* 33: *Supplement: Philosophical Perspectives. 13, Epistemology*, s. 57–89. ISSN: 00294624. JSTOR: 2676096. (Se s. 8, 9, 15, 22).
- Davidson, Donald (1987). "Knowing One's Own Mind". I: *Proceedings and Addresses of the American Philosophical Association* 60.3, s. 441–458. ISSN: 0065972X. JSTOR: 3131782. (Se s. 28).
- DeRose, Keith (1998). "Contextualism. An Explanation and Defense". I: *The Blackwell Guide to Epistemology*. Utg. av John Greco och Ernest Sosa. Blackwell Publishing. Kap. 8. ISBN: 9780631202912. DOI: 10.1111/b.9780631202912.1998.00011.x. (Se s. 2, 4, 5, 7, 8, 15, 16).
- (2005). "The Ordinary Language Basis for Contextualism, and the New Invariantism". I: *Philosophical Quarterly* 55.219, s. 172–198. ISSN: 14679213. DOI: 10.1111/j.0031-8094.2005.00394.x. (Se s. 8, 9, 15, 19, 20, 22).
- Dretske, Fred I. (1970). "Epistemic Operators". I: *The Journal of Philosophy* 67.24, s. 1007–1023. ISSN: 0022362X. JSTOR: 2024710. (Se s. 3, 4).
- Grice, H. P. (1957). "Meaning". I: *The Philosophical Review* 66.3, s. 377–388. ISSN: 00318108. JSTOR: 2182440. (Se s. 24).
- (1968). "Utterer's Meaning, Sentence Meaning and Word Meaning". I: *Foundations of Language. International Journal of Language and Philosophy* 4, s. 225–242. ISSN: 0015900X. (Se s. 24).
- Grice, Paul (1989). "Logic and Conversation". I: *Studies in the Way of Words*. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press. Kap. 2, s. 22–40. ISBN: 9780674852716. (Se s. 25).

- Harman, Gilbert (2007). "Epistemic Contextualism as a Theory of Primary Speaker Meaning". I: *Philosophy and Phenomenological Research* 75.1, s. 173–179. ISSN: 00318205. DOI: 10.1111/j.1933-1592.2007.00068.x. (Se s. 24–26).
- Harman, Gilbert och Brett Sherman (2004). "Knowledge, Assumptions, Lotteries". I: *Philosophical Issues* 14.1, s. 492–500. ISSN: 17582237. DOI: 10.1111/j.1533-6077.2004.00041.x. (Se s. 25).
- Kaplan, Mark (1985). "It's Not What You Know that Counts". I: *The Journal of Philosophy* 82.7, s. 350–363. ISSN: 0022362X. JSTOR: 2026524. (Se s. 2).
- Lewis, David (1979). "Scorekeeping in a Language Game". I: *Journal of Philosophical Logic* 8.1, s. 339–359. ISSN: 00223611. DOI: 10.1007/BF00258436. (Se s. 6, 8, 9, 25).
- (1996). "Elusive Knowledge". I: *Australasian Journal of Philosophy* 74.4, s. 549–567. ISSN: 00048402. DOI: 10.1080/00048409612347521. (Se s. 8, 21).
- Putnam, Hilary (1981). *Reason, truth and history*. Cambridge: Cambridge University Press. ISBN: 0521230357. Google Books: -7wANgqooB4C. (Se s. 3).
- Stanley, Jason (2005). *Knowledge and Practical Interests*. Oxford: Oxford University Press. ISBN: 9780199288038. DOI: 10.1093/0199288038.001.0001. (Se s. 2, 4, 9–12, 16, 18, 19, 27).
- (2007a). "Précis of Knowledge and Practical Interests". I: *Philosophy and Phenomenological Research* 75.1, s. 168–172. ISSN: 00318205. DOI: 10.1111/j.1933-1592.2007.00067.x. (Se s. 2, 18).
- (2007b). "Replies to Gilbert Harman, Ram Neta, and Stephen Schiffer". I: *Philosophy and Phenomenological Research* 75.1, s. 196–210. ISSN: 00318205. DOI: 10.1111/j.1933-1592.2007.00071.x. (Se s. 27).
- Stine, G. C. (1976). "Skepticism, Relevant Alternatives, and Deductive Closure". I: *Philosophical Studies* 29.4, s. 249–261. ISSN: 00318116. DOI: 10.1007/BF00411885. (Se s. 4, 5).
- Unger, Peter (1978). *Ignorance. A Case for Scepticism*. Oxford: Oxford University Press. ISBN: 9780198244172. DOI: 10.1093/0198244177.001.0001. (Se s. 8, 9).
- (2002). *Philosophical Relativity*. New York: Oxford University Press. ISBN: 9780195155532. DOI: 10.1093/019515553X.001.0001. (Se s. 7, 9, 25).
- Wittgenstein, Ludwig (1958). *Philosophical Investigations*. Utg. av G. E. M. Anscombe och R. Rhees. Övers. från tyska av G. E. M. Anscombe. 2. utg. Oxford: Blackwell. ISBN: 0631205691. (Se s. 28).